

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 7323/18
11.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Јелене Стевановић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца АА чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог Републике Србије - Министарство одбране – Војнограђевински центар Београд, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, Бирчанинова број 5, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 4114/17 од 20.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 4114/17 од 20.04.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4114/17 од 20.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА, којим је тражио да се утврди да има право закупа на неодређено време на стану аа, са правом на откуп, што је тужена Република Србија – Министарство одбране – Војнограђевински центар Београд из Београда дужна признати и трпети, као неоснован. Ставом другим изреке обавезује се тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 13.500,00 динара, у року од 15 дана по пријему писаног отправке пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у целости, из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП-а.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 386 ЗПП-а (Сл. Гласник РС 72/11, 55/14 и 87/18) и оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека пресуде је разумљива, не противречи сама себи или разлозима пресуде, а у пресуди је наведено довољно разлога о битним чињеницама, који су јасни и непротивречни, па није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а, на коју се посебно указује у изјављеној жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем органа тужене од 29.09.1993. године, тужиоцу је додељен на коришћење службени стан, двособан стан аа, који се налазио у стамбеном фонду Војске Југославије. Решење служи као основ за закључење уговора о закупу стана са војном установом надлежном за управљање стамбеним фондом ЈНА. Дана 23.12.1996. године између парничних странака је закључен уговор о закупу службеног стана на одређено време, и то двособног стана аа, који се састоји од две собе, једне кухиње, једног купатила и једног ходника, те је одређено да ће исти користити са члановима породичног домаћинства, супругом СС и ћеркама АА1 и ТТ. Одредбом члана 12 наведеног уговора предвиђено је да је по истеку уговора о закупу стана купац обавезан да преда стан закуподавцу у онаквом стању у каквом га је примио, узимајући при томе промене до којих је дошло услед редовне употребе стана.

Полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, доносећи побијану пресуду, правилно оценио да тужбени захтев тужиоца није основан. Наиме, тужилац је свој тужбени захтев из тужбе од 13.07.2017.године засновао на одредби члана 16 став 1 Закона о становању ("Службени гласник РС", бр. 50/92, 76/92, 84/92, 33/93, 53/93, 67/93, 46/94, 47/94, 48/94, 44/95, 49/95, 16/97, 46/98, 26/2001, 101/2005, 99/2011) која одредба је и даље на снази, јер није престала да важи када је ступио на снагу нови Закон о становању и одржавању зграда дана 23.12.2016.године ("Службени гласник РС" бр. 104/2016).

Наиме, прелазним и завршним одредбама Закона о становању и одржавању зграда садржаним у члану 157 став 1 прописано је да ступањем на снагу овог закона престају да важи Закон о становању ("Службени гласник РС", бр. 50/92, 76/92, 84/92 - исправка, 33/93, 53/93, 67/93, 46/94, 47/94 - исправка, 48/94, 44/95 - др. закон, 49/95, 16/97, 46/98, 26/01, 101/05 - др. закон и 99/11), осим одредаба чл. 16 до 28, чл. 34 до 38, чл. 45а и 45б, као и одредбе члана 32 која престаје да важи по истеку две године од дана ступања на снагу овог закона. Одредбом члана 16 став 1 Закона о становању је прописано да носилац права располагања на стану у друштвеној својини и власник стана у државној својини (у даљем тексту: носилац права располагања), дужан је да носиоцу станарског права, односно закупу који је то својство стекао до дана ступања на снагу овог закона (у даљем тексту: носилац станарског права), на његов захтев у писменој форми омогући откуп стана који користи, под условима прописаним овим законом.

Првостепени суд је правилно закључио да се службени стан не може дати у

закуп на неодређено време, а да власник стана може донети одлуку о пренамени стана, што у овом случају није учињено, због чега се такав стан може користити само за време вршења службе, како је то прописано и важећом одредбом члана 71 став 2 Закона о становању и одржавању зграда.

Неосновано се жалбом тужиоца оспорава закључак суда да службени стан по закону не може бити дат у закуп на неодређено време. Становима за службене потребе сматрају се станови чије је коришћење везано за вршење одређене службене делатности, а лица која користе те станове на њима не стичу станарско право. Између странака је поводом спорног стана закључен уговор о закупу на одређено време службеног стана, којим је у члану 12 прописано да је по истеку уговора о закупу стана, купац обавезан да стан преда куподавцу у онаквом стању у каквом га је примио. Зато се жалбом тужиоца неосновано истиче да се наведени уговор има сматрати закупом на неодређено време, јер није назначено време трајања купа, пошто је у самом уводу уговора наведено да се ради о службеном стану, па се подразумева да се такав стан додељује на одређено време док корисник обавља службене послове и задатке.

Тужилац се неосновано позива и на закључак тужене којим је прихваћен његов захтев за давање трособног стана у закуп на неодређено време, јер је тај закључак донет у поступку решавања стамбеног питања тужиоца, у смислу Правилника о решавању стамбеног питања у Министарству одбране и наведени закључак се не односи на спорни стан. Наведеним закључком тужиоцу је само признато право за давање трособног стана у закуп на неодређено време, а не право на закуп спорног стана.

Немају утицаја на другачије одлучивање ни наводи жалбе којима се истиче да је чланом 52 став 1 Правилника о допуни Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, прописана обавеза тужене да изврши промену намене станова за службене потребе у статус станова за закуп на неодређено време и усклађивање постојећих закључака са важећим Правилником о решавању стамбених питања запослених у Министарству одбране, тако што ће стамбена комисија по службеној дужности донети решење о давању стана у закуп на неодређено време, под условом да лица остварују право на даље коришћење тог стана. Наиме, доношењем Правилника о допуни Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране ("Службени војни лист" 26/2008) дат је само правни основ за доношење решења о давању у закуп станова на неодређено време под условима предвиђеним Правилником о решавању стамбених питања у Министарству одбране, а не по аутоматизму, већ је у складу са овом одредбом стамбени орган тужене овлашћен да под наведеним условима донесе нова решења о давању стана у закуп на неодређено време која ће се реализовати закључењем уговора о закупу на неодређено време. У конкретном случају решење о додели стана који је предмет спора, у закуп на неодређено време, тужилац није добио нити је закључио уговор о закупу стана на неодређено време, због чега је правилно првостепени суд одбио тужбени захтев за утврђење својства купаца тужиоца на неодређено време. Осим тога, у овом поступку тужилац није доказао да је донето решење о пренамени спорног стана, па права поводом поменутог Правилника не може исходovati у парници.

Са свега изложеног, на правилност закључка првостепеног суда да се на стану који је додељен за службене потребе не може стећи право на откуп јер је Законом о становању то право омогућено само носиоцима станарског права, односно закупцима у смислу члана 16 Закона о становању, при чему корисник службеног стана није купац, односно носилац станарског права у смислу Закона о становању, нису од утицаја ни наводи жалбе да је вештачењем утврђено да стамбене просторије које тужилац користи представљају стан.

Осим тога, на другачију одлуку у овој правној ствари нису од утицаја ни наводи жалбе којима се тужилац позива на своје право на дом и поштовање приватног и породичног живота, с обзиром да се у конкретном случају ради о поступку за утврђење права тужиоца на спорном стану, а не захтеву за његово исељење из истог, у ком би се евентуалном поступку та права тужиоца морала имати у виду.

Како тужилац није успео у спору, неосновано оспорава одлуку о трошковима поступка, због чега је побијана пресуда потврђена у ставу другом изреке, јер је донета правилном применом члана 150,153, 154 и 162 ЗПП-а.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен, јер у овом поступку није успео, у смислу члана 165 у вези члана 153 ЗПП-а.

Апелациони суд је ценио и остале наводе изјављене жалбе, којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а.

Са свега изложеног, применом члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић